

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

ARMOSSA **AVARASSA**
HERÄTTÄJÄJUHLAT
NIVALASSA 5.-7.7.2019

Lauantai 6.7.2019
Lähetysseurat klo 15.30
Eija Nivala

”Entäs ne lapset?” Ja vain pienen tauon jälkeen: ”Ehdin jo ajatella, ettei kukaan sitten lähtenytkään.” Nämä anopin kaksi lyhyttä lausetta ovat syöpyneet mieliimme, kun kerroimme tullemme valituiksi Suomen Lähetysseuran lähetyskursseille yli kaksi vuosikymmentä sitten. Nuo ensimmäisen kysyvän lauseen lapset olivat silloin neljä- ja kaksivuotiaat ja vain parin kuukauden ikäinen. Ei tarvinne ihmetellä, että he tulivat ensimmäiseksi mummon mieleen, kun hän kuuli perheen valmistautumisesta lähetystyöhön lähtöön. Muutamaan sanaan sisältyi varmasti huolta ja eron ikävää. Pitkä matka, vaikeat olosuhteet, sairaudet ja sota. Mitä kaikkea siinä lyhyessä hetkessä lie häivähtänyt mielessä.

Ja sitten toinen lause. Se sisälsi vielä paljon enemmän. ”Ehdin jo ajatella, ettei kukaan sitten lähtenytkään.” Appivanhempani Toini ja Antti olivat löytäneet toisensa, aloittaneet yhteistä elämäänsä Helsingissä viisikymmentäluvun lopulla. Tärkeä ystäväjoukon kokoontumispaikka oli Seuratupa, mutta ehkä vielä useammin puheissa vuosikymmeniä myöhemmin mainittiin Lähetystalo ja siellä kokoontunut nuorten aikuisten lähetyspiiri. Sen yhteydessä syntyneet ystävyysuhteet jatkuivat elämän loppuun saakka. Tuossa joukossa aivan ilmeisesti saatiin myös valmiuksia lähetystyötä varten. Oltiin lähettämässä ja valmistautumassa itsekkin. Useita heistä lähtikin matkaan: Kaarlo Hirvilammi ja Pentti Toivanen ainakin.

Vaikka nuoruusvuodet Helsingissä vaihtuivat pian maatalan töihin Sievissä, lähetykselle syttynyt kipinä paloi lakkaamatta. Järjestettiin seuroja, myyjäisiä, pidettiin pyhäkouluja, Malmbergin lähetyslipas oli tuvan seinällä. Ja lähdettiin herättäjäjuhlille. Erityistä ääntä pitämättä, mutta uskollisesti vuosikymmenestä toiseen. Rukouksissa olivat lähteneet ja vielä lähtemättömät. ”Jospa joku omistakin voisi joskus lähteä”, oli kenties ääneen lausumaton huokaus.

Näiltä lakeuksilta on lähdetty. On ollut esikuvia. Täällä on ollut uskollisia lähettäjiä. Kaarlo Hirvilammin vierailujen kertomukset olivat tehneet lähtemättömän vaikutuksen jo pienen koulupojan mieleen. Eikä siinä kauaa mennyt, kun minulle kävi selväksi, että lähetystyöntekijä oli poikaystävänä tulevaisuuden toiveammattien joukossa. Edellisten Nivalan herättäjäjuhlien lähetysseuroissa veisasimme matkaan Päivi ja Ilkka Revon pienten lastensa kanssa. Olimme edellisenä talvena käyneet häämatkalla Tansaniassa Harvaloilla kylässä. Ja hyvin pian olimme itse pohtimassa kutsumustamme ja mahdollisuuttamme olla lähtemässä.

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

ARMOSSA **AVARASSA**
HERÄTTÄJÄJUHLAT
NIVALASSA 5.–7.7.2019

Elämä nuorena vaimona, vastavihittynä pappina ja tuoreena äitinä oli uutta elämää tulvillaan, mutta kerran herätetty ajatus ei jättänyt rauhaan. Suostuin, mutta en tahtonut. Oli helppo löytää esteitä omasta mielestä, mutta mikä olisi Jumalan tahto. Sitä kyselimme useamman vuoden eikä vastauksen kuuleminen ja ymmärtäminen ollut yksinkertaista.

Toini Hihnala oli palannut Kalajoelle ja kertoi usein niin lähtemisestään kuin työn vuosistaan Namibiassa ja Botswanassa. Valmis ja kaikkeen kykenevä ei tarvitsisi olla. Kaarlo Hirvilammin kanssa keskustelimme hänen nuoruuden kamppailustaan. Voisimme rukoilla lähtemiselle estettä. Sitäkin tein, mutta toistuvasti näin unta, että yritin saada sanottua: ”Minä tahdon.” Vaikka olin jo kahteen kertaan suurten kysymysten äärellä alttarillakin tuota harjoitellut, tällä kertaa nuo sanat tuntuivat ylivoimaisen vaikeilta lausua.

Kolmannen lapsemme syntymän jälkeen tuli kuitenkin aika, jolloin se vihdoinkin onnistui. Tahtominen ja tekeminenkin. Päivitimme jo kauan sitten Lähetysseuraan toimitetun hakemuksemme, kävimme haastatteluissa ja testeissä ja tulimme valituiksi syksyn 1997 lähetyskurssille. Valmistauduimme lähtemään eteläiseen Afrikkaan, Angolaan. Herännyt kansa veisasi meitä matkaan Kajaanissa, kun itse olimme vielä kielikoulussa Lissabonissa. Meitä lähetettiin Sievistä, Kalajoelta, Ylivieskasta, Pielisensuusta ja Punkaharjulta. Täältä lähetetyt olivat meitä myös vastassa ja odottamassa. Jo rippikoululaisena Joensuussa tapaamani Sisko Järviluoma oli edelleen Namibiassa ja Kaisa ja Erkki Halme kulkeneet jo pitkän tien Angolan työn uranuurtajina. Siitä oli hyvä jatkaa.

Ei niin, etteikö tahtoa olisi tuonkin jälkeen kysytty — niin omaa kuin Jumalankin — mutta jokin levollinen luottamus kantoi kaikissa vaiheissa. ”Hän, joka teitä kutsuu, on uskollinen ja pitää lupauksensa.” Meitä kantoivat myös lähettäjien tuki ja rukoukset. Muistan niitä liikuttavia hetkiä, kun joku uskollinen näytti Raamatun välissä olevaa kuvaamme, joka muistutti, että pitää rukoilla. Kesällä 2001 kuulimme, että Kuusamoon kokoontunut lähetysväki ja seurakunnat ympäri Suomea rukoilivat meidän puolestamme. Ihmeellisellä tavalla se rohkaisi pelkäävää.

Tänään matkaan veisattavien, lähetettävien ja lähtijöiden joukossa on Iina Matikainen ja Jukka Hautala Ylivieskasta — niin kuin me sen tahdomme nähdä. Kun on saanut itse olla lähetettynä ja esirukousten kantamana, tuntuu merkitykselliseltä olla nyt myös lähettämässä ja liittämässä nimikkolähetit seurakunnan yhteiseen ja omaankin esirukoukseen.

Toini ja Antti saivat käydä Angolassa. Kuukauden ajan he saivat seurata angolalaisen Shangalalan kylän ja seurakunnan elämää ja meidän arkeamme. He saivat nähdä, että evankeliumi on jo siellä. Oli ollut jo kauan ennen meitä. Ehkä he saattoivat vakuuttua siitä, että olemme hyvin olemassa. Lapset ovat turvassa. Kun ei kuulu mitään, on kaikki hyvin. Mutta ennen kaikkea tuo matka tarjosi mahdollisuuden elää hetken ajan siinä kohtaa lähetettyjen ja lähettäjien ketjussa, joka on alkanut

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

ARMOSSA AVARASSA
HERÄTTÄJÄJUHLAT
NIVALASSA 5.-7.7.2019

kauan ennen meitä ja heitäkään ja yhä jatkuu. Joku sittenkin lähti ja vastakin lähtee. Kun kutsutaan ja lähetetään.

Ylivieskan herättäjäjuhlien aattona siunasimme Toinin viimeiselle matkalleen. Kuoliniltana Antti sanoi: ”Eiköhän veisata kiitosvirsi.” ”Soi virteni kiitosta Herran. Hän aivan on ihmeellinen. Kun suurinta syntistä armahtaen Hän laupias, lahjana kerran suo rauhansa taivaallisen.” Viisi vuotta myöhemmin Oulun herättäjäjuhlien päätyttyä veisasimme Antin kuolinvuoteella. ”Elämän näen pientareelle piirtyvän. Herra antoi, Herra otti. Kiitos Herran.”